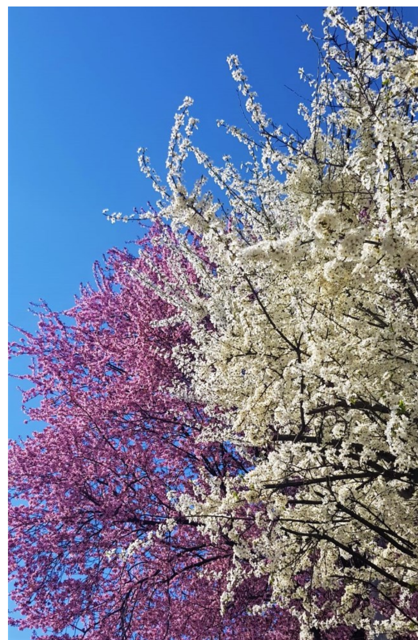
ANUNŢURI

• În această perioadă se împlineşte un an de când au trecut la Domnul doi dintre fraţii noştri apropiaţi: **Ioan Suba** şi **Vaselena Moţco**. Deşi familiilor nu le-a fost uşor, credem că au simţit puterea rugăciunilor celor care au dobândit îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu prin silinţa de a duce aici o viaţă bineplăcută Lui.

• Săptămâna trecută, fraţii noştri, **Alin şi Karla Pater**, au îndrumat în pictura religioasă pe sticlă un grup de copii ucraineni, dintre cei care s-au refugiat la Arad din calea războiului. De asemenea, cei doi iconari au fost luni protagoniştii vernisajului expoziţiei de artă sacră „Păzitorii” de la Bastionul Theresia din Timişoara (*foto*).

• Sâmbătă a avut loc **sfinţirea bisericii din Visca** (jud. Hunedoara), unde slujeşte de câţiva ani pr. Adrian-Iulian. Au participat PS Nestor al Hunedoarei, un sobor de preoţi, între care şi părinţi din obşte. Biserica a fost ridicată acum 80 de ani, dar nu fusese sfinţită. De când a fost hirotonit, pr. Adrian a lucrat cu râvnă la renovarea acesteia.

ŞTIRI

• Săptămâna aceasta a adormit, după o grea suferinţă, **prof. arhidiacon Florin-Adrian Sirca**, inspector de Religie în cadrul ISJ Arad. Dumnezeu să-l odihnească! (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Joi, 14 aprilie, de la ora 17, în Aula Facultăţii de Teologie Ortodoxă din Arad, ASCOR organizează **conferinţa** cu titlul „Actualitatea Imnului 58 al Sf. Simeon Noul Teolog”, ce va fi susţinută de **PS. Daniil Densuşeanul (Stoenescu)**. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Marţi, în 12 aprilie, de la ora 19.00, pe scena Teatrului Clasic „Ioan Slavici” Arad, în Sala Studio, are loc **spectacolul religios**: „Cântarea Cântărilor”, cu participarea actriţei Oltea Blaga şi a **Corului psaltic „Sfântul Ioan Damaschin” din Arad**. Intrarea este liberă. (*sursa: actualitatiarad.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Pr. Alexandru Torik - SELAFIILA, o viaţă de rugăciune neîntreruptă

Parafrazându-l pe Sfântul Ignatie Briancianinov, putem spune că Romanul Selafiila este „o ofrandă monahismului contemporan”, un dar de iubire adus de părintele Torik călugărilor şi călugăriţelor de azi. Prin istorisirea vieţii schimonahiei Selafiila – la baza căreia se află biografia schimonahiei Sepfora, una dintre excepţionalele îndrumătoare duhovniceşti ale Rusiei secolului al XX-lea –, autorul prezintă panorama vieţii unei femei simple credincioase, trăitoare în secolul al XX-lea – cel atât de bogat în evenimente şi suferinţe, de la Revoluţie la Perestroika –, viaţă care a însumat foamete, sărăcie, desfiinţarea gospodăriilor ţărăneşti, pierderea celor apropiaţi, lagărele.

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

Numărul 13 (LXXXI) 10 aprilie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

ÎNDEMNURI pentru prezent

Mitropolitul Neofit de Morfou

Când avem parte de ispite de toate felurile: trupeşti, frică de la diavol, când nu avem un sentiment de siguranţă duhovnicească, **să citim din Psaltire**. Siguranţa duhovnicească nu se obţine aşa de uşor. Ştiţi ce înseamnă acest lucru la modul concret? Să am o buna legătură cu îngerul meu păzitor. Cel la care ne rugam când eram mici: *Înger, îngeraşul meu, ce mi te-a dat Dumnezeu, eu sunt mic, tu fă-mă mare...* Câte mame şi-au învăţat copiii să zică aşa? De ce noi când eram mici aveam acest sentiment al siguranţei? Pentru că ne spuneau bunicile, taţii, mamele noastre că avem un înger păzitor care ne însoţeşte pretutindeni. Acum nu mai există acest sentiment din cauza părinţilor. Părinţii ar trebui să înceapă ei înşişi, mai întâi, să aibă această siguranţă duhovnicească, pentru că toţi avem îngeri păzitori, avem sfinţi care ne iubesc. **Să învăţăm să comunicăm cu sfinţii.**

> ***“ Iată că a venit epoca fricii, dar să ne curăţim cu toţii inimile, ca să nu mai avem frică în ele!***

Cel mai bun mod de a vă ruga, mai ales pentru cei ce vă găsiţi in lume, cu responsabilităţi şi cu diverse activităţi, nu este neapărat multa rugăciune cu metanierul. Dacă o faceţi deja, să continuaţi să o faceţi. Dar cei ce nu puteţi să vă rugaţi cu metanierul, să citiţi din Psaltire. A fost scrisă de Sfântul Prooroc David şi a fost citită de toţi Sfinţii.

Mulţi mă întreabă: ***ce să fac cu fiul meu care se droghează, ce să fac cu fiica mea care a că-***

SF. GUTHLAC

Părintele pustiei engleze (11 aprilie 714)

Neam de nobil englez, după ce şi-a petrecut primii ani ai tinereţii în războaie, la 24 de ani Guthlac a lăsat bogăţia şi faima, retrăgându-se într-o mănăstire. După 2 ani de asceză a primit binecuvântarea de a se retrage în pustie. A găsit o insulă nelocuită şi acolo şi-a ridicat o colibă simplă. Hrana sa era o bucăţică de pâine de orz şi un pic de apă după apusul soarelui. Şi-a luat nevoinţa de a nu purta decât haine aspre de piele. A dus lupte mari cu cel viclean, care căuta în orice chip să-l scoată de acolo, apărându-i în chipuri înfricoşătoare. Dumnezeu i-a dat darul înainte-vederii, ştiind ziua în care va muri. La un an de la adormire, trupul său a fost descoperit neputrezit. Englezii de astăzi îl redescoperă şi au multă evlavie la acest Antonie englez.

zut în depresie? Tuturor le zic: CITIȚI DIN PSALTIRE! Și înainte să vă apucați să citiți, smeriți-vă. Ziceți către Maica Domnului:

- *Preasfântă Născătoare, eu ca mamă, am eșuat, eu ca tată, mi-am ratat misiunea, poartă-le tu de grijă, te rog!*

Și apoi, nimic mai mult decât Psaltirea! Dacă mai aveți timp, citiți și Acatistul Maicii Domnului. Să vedeți ce „legătură telefonică" bună veți avea. Ce frecvență puternică veți prinde. Și apoi, mergeți la Liturghie și o veți simți cu adevărat.

Mulți îmi zic: *îmi zboară gândurile;* și când citești Psaltirea se poate întâmpla aceasta. Dar gândurile se vor întoarce. Ce înseamnă că pleacă? Păi cine sunt eu? Sunt eu Macarie Egipteanul sau Părintele Porfirie? Ce spune o rugăciune? *„Mintea mea cea împrăștiată, adun-o, Doamne!".* **Nu putem singuri să ne adunăm gândurile, prin nicio metodă. Ni le va aduna Însuși Dumnezeu. Dar trebuie să I-o cerem îndelung**.

În afara tulburărilor dintre neamuri, problemele politice, geofizice, sociale, boli, războaie, acum avem și foarte multe probleme în interiorul Bisericii Ortodoxe. Toate acestea sunt lucrarea diavolului care, așa cum vrea să strice familia, să aducă tulburări în parohie, să creeze probleme în mitropolie, tot așa vrea să ne atace credința, să ne facă să fim puțin-credincioși. El este ucigaș de oameni și vrea să facă război Bisericii Ortodoxe, care este Trupul lui Hristos, dar și noi i-am dat drepturi. I-am dat drepturi ca să poată veni acest duh al dihoniei, al apostaziei, să intre în noi îndoiala și neîncrederea.

Ne-am întrebat de ce atât de mulți sfinți au trăit și s-au făcut cunoscuți lumii în secolul XX? Credem în cuvântul profetic al sfinților? Sau le includem pe toate în categoria înșelărilor și a falselor profeții? Ne interesează ascetismul ortodox? Ne interesează pocăința? De ce toți sfinții au avut asceză și au și acum? **Să le vorbim oamenilor despre sfinții contemporani nouă**, din moment ce nu avem nimic de-al nostru care să merite sa fie împărtășit. Mai ales celor tineri. Deja profețiile devin știri și doar pocăința noastră ar mai putea să stăvilească intensitatea răului căruia puțina-credință a creștinilor i-a permis să capete dimensiuni apocaliptice.

Sfinții sunt cei care sprijină pământul acesta. **Nu vă temeți! Voi să vă sprijiniți de sfinți, pe cei din vechime și pe cei contemporani cu noi.** Și să citiți din Psaltire. Psaltirea scoate demonii. Iată că a venit epoca fricii, dar să ne curățim cu toții inimile, ca să nu mai avem frică în ele!

DOUĂ PRIMĂVERI

Teodosia (Zorica) Lațcu

Nu mă mai bucur azi de primăvară,
Și nu tresalt acum, ca-n altădată,
Nici ochii mei, azi, nu se mai desfată,
În verdele de pomi, cu umbră rară.

Azi nu mai zăbovesc, în zori, mirată,
Că rândunelele se-ntorc în țară
Și peste noapte pomii se-mbrăcară,
În gingaș strai de floare-mbelșugată.

Azi știu o altă Primăvară-n floare
Cu tainică și veșnică lucire,
Cu desfătări, ce n-au asemănare,

Ce-a răsărit, cu dulce tresărire,
Din nesfârșita, fără de hotare,
Dumnezeiasca, unica iubire...

GRĂDINIȚA EFREMIA

- plămădirea creștină a copiilor

Am stat de vorbă cu cele două mâini prin care Dumnezeu și Sf. Efrem lucrează să existe acest loc: Susana Marinescu și Adela-Antuza Bercea, surori din obștea noastră.

De când și-a pornit activitatea grădinița și de ce ați ales acest nume?

S: Avem deja 4 ani de activitate. Sfântul Efrem a fost cel prăznuit în ziua în care am pornit cu binecuvântare la drum și a rămas un sprijin constant în toți acești ani.

În Arad mai există grădinițe confesionale?

A: Chiar multe, dar nu ortodoxe! Grădinița Efremia este prima de acest fel din Arad.

De ce să-și dea părinții copilul la o grădiniță privată, cu profil ortodox?

A: Mi se pare foarte importantă perioada primilor 7 ani de acasă, în care se pune o bază solidă și educației creștine, ceea ce nu se întâmplă în grădinițele de stat. Acolo copilul nu poate să se întâlnească cu Dumnezeu – de exemplu prin icoane, care nu există.

Mulți părinți consideră că anii de grădiniță nu sunt atât de importanți...

A: Ba chiar sunt foarte importanți, căci atunci copilul învață cel mai mult. Limbile străine se deprind foarte ușor în primii ani. Și atunci ce e cel mai important – credința – el nu o învață în grădiniță! Copiii petrec mai mult timp cu educatoarea decât cu mama, căci așa sunt vremurile. Iar dacă grădinița și educatoare nu sunt creștine, ei nu au de unde să învețe latura creștină. **Copilul e și trup și minte și suflet. Nu putem face abstracție de aceasta.** Grădinița Efremia are aceeași programă cu a celorlalte grădinițe, doar că are specific creștin ortodox, care este esențial.

S: Și mai este ceva la care părinții ar trebui să se gândească: socializarea, integrarea copilului într-un grup este extrem de importanta la această vârstă.

Ce înseamnă concret acest specific ortodox?

A: Înseamnă rugăciune înainte și după masă; lectură zilnică din viețile sfinților; referiri creștine în activitățile de zi cu zi; participarea la Liturghie în sărbători. Și mai e ceva – mediul. Când vezi icoane pe pereți, te odihnește sufletește. Educatoarele noastre au o ținută creștină, ceea ce este important, pentru că educatoarea e un model pentru copii.

Toți copiii de la Grădinița Efremia provin din familii practicante?

S: Nu, noi nu am refuzat pe nimeni, dar părinții și-au asumat regulile și specificul ortodox al grădiniței. Și Dumnezeu va rândui ca acolo unde nu este credință sau nu e tare, să semene în inimile părinților prin copii. Dar în primul rând **este foarte important pentru copil să aibă el sământa cea bună, ca, în greutățile ce vor veni în viață, să știe cum să se raporteze**. Noi îi învățăm de pe acum ca atunci când dau de greu să spună *Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă*!

A: Cred că este o lucrare de-a dreptul drăcească ce se face în lume, ca la grădiniță și la școală să nu vorbești despre Dumnezeu. Și chiar dacă ești creștină, ca educatoare, într-o grădiniță de stat nu ți se va permite să vorbești așa cum ai dori despre Dumnezeu.

Ce planuri de viitor aveți?

A: Până acum nu ne-a permis spațiul să ne extindem. Însă, prin minunea Sf. Efrem, am găsit o clădire de închiriat. Este vorba de o fostă grădiniță în cartierul Aradul Nou, nu departe de Școala Sf. Nicolae, cu un spațiu generos și o curte mare.

S: Ceea ce este bine e faptul că primim spațiul complet renovat. Nouă ne rămâne să ne dotăm cu cele strict necesare unei grădinițe, ceea ce nu este puțin financiar vorbind – peste 20.000 de euro.

Ați găsit sprijin în acest sens?

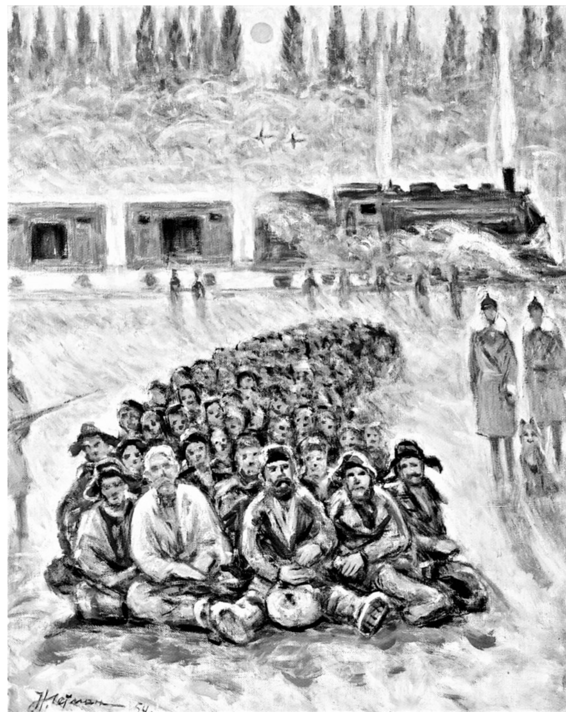
S: Cu ajutorul Sf. Efrem vom primi o finanțare de la Fundația Albert pentru o parte din cele necesare. Va trebuie să găsim și restul de bani. **Ce pot spune este că Sf. Efrem ne-a ajutat și ne-a luminat** inclusiv cu partea de documentație, care nu este un lucru ușor, în condițiile în care amândouă avem un serviciu. De asemenea Dumnezeu a ajutat să trecem și peste perioada pandemiei, să avem cât mai multă prezență fizică la grădiniță.

Intenția noastră este să ne extindem, după ce vom trece de pasul acreditării, inclusiv să avem un parteneriat cu Școala Sf. Nicolae și să oferim facilități părinților care au deja unul dintre copii acolo și vor să-i aducă pe ceilalți la grădiniță. După ce vom obține acreditarea, vom primi o subvenție de la stat, fapt ce ne va permite să avem taxe mai mici și să dăm posibilitatea și unor copii din familii cu situații mai dificile.

Vă mulțumim!

Biserica pe Cruce

Cei 60 de preoți mucenici din Siberia

„Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață .”

În 1930, 1931 și 1932 am călătorit prin toată Siberia într-o expediție științifică – scrie un martor. Întreg drumul trecea prin taiga; nu erau locuitori și doar deținuții lucrau în construcții. În lagăre domnea pe atunci o tiranie nemaiauzită. Fără niciun motiv, oamenii erau împușcați, bătuți și biciuiți. Condițiile de viețuire erau groaznice; erau șaizeci sau optzeci de oameni într-o baracă, cu două rânduri de scânduri pentru dormit. În cazul în care unul dintre deținuți nu își împlinea norma zilnică, gardienii lagărului aveau dreptul să facă ce voiau cu el; ei îi țineau pe deținuții aflați în proces timp de o săptămână în aer liber. Oamenii mureau de foame și de frig.

În iuli 1933, grupul nostru de cercetare s-a oprit pentru mai multe zile nu departe de lagărul de concentrare din Kahug. În acea regiune solul era mai potrivit pentru agricultură și deja acolo fuseseră făcute planuri pentru o fermă colectivă de stat. Vremea devenise destul de plăcută. După prânz am stat până noaptea târziu lângă foc. Adesea auzeam un fel de strigăte, care făceau ecou în taiga. Încă nu știam ce fel de strigăte erau acestea.

Era o noapte senină și liniștită; aerul proaspăt siberian degaja o mireasmă de flori de taiga de-a lungul văii. Și cât voi trăi nu voi uita niciodată această vale, o să mi-o amintesc întotdeauna! Somnul nostru dulce de dimineață a fost întrerupt de un fel de geamăt omenesc jalnic.

Toți ne-am sculat repede. Conducătorul grupului nostru și-a luat repede un binoclu, alții au aranjat două instrumente de nivelare și ne ocupam de treburile noastre, când am început să observăm o mulțime mișcându-se în direcția noastră; din cauza desișului era greu de înțeles ce se întâmpla.

Erau șaizeci de deținuți și după ce au ajuns mai aproape am putut vedea clar că erau toți amețiți de foame și din cauza muncii peste măsură. Ce am văzut? Fiecare din ei avea o funie pe spate. Ei trăgeau o sanie – o sanie în mijlocul lui iulie! Și pe sanie era un butoi cu excremente umane!

Se pare că gardienii care îi însoțeau nu știau că era o expediție de cercetare științifică în acel teritoriu al lagărului de concentrare. Am auzit cuvintele exacte ale ordinului gardienilor: *„Întindeți-vă jos și nu vă mișcați”*. Unul dintre gardieni a alergat înapoi la lagăr; se pare că ne-au considerat suspecți. Unul dintre cei din grupul nostru a înțeles atunci situația deținuților și a spus: *„Le-am mai prelungit viața cu câteva minute”*. La început nu am înțeles aceste cuvinte. În poate cincisprezece sau douăzeci de minute eram înconjurați de un pluton de gardieni ai lagărului, care se apropiau ținând puștile în poziție de tragere, ca și când urma să ne atace cu baionete. Comandantul plutonului și comisarul politic au venit la noi și ne-au cerut documentele. După verificarea documentelor ne-au explicat că acești șaizeci de oameni fuseseră condamnați să fie împușcați, pentru că erau elemente potrivnice puterii sovietice.

Deja fusese pregătit un șanț pentru acești șaizeci de oameni. Comisarul politic ne-a cerut să mergem în corturile noastre, ceea ce am și făcut. Cei șaizeci de mucenici erau preoți. În dimineața liniștită de iulie vocile slăbite ale multora dintre preoți se auzeau cu claritate. Unul dintre cei care îi executa i-a întrebat pe preoții care stăteau lângă șanț, unul câte unul: ***„Luați acum ultima gură de aer; spuneți-ne, există Dumnezeu sau nu?”*** Răspunsul sfinților mucenici a fost ferm și încrezător:

„Da, există Dumnezeu!”

Prima împușcătură a răsunat. Stând în corturi, inimile noastre băteau cu putere... O a doua împușcătură a răsunat, o a treia și apoi mai multe. Acești preoți au fost duși, unul câte unul, la șanț; executorii sentinței, stând lângă șanț, îl întrebau pe fiecare preot: ***„Există Dumnezeu?”***. Răspunsul era același: ***„Da, există Dumnezeu!”***. Noi suntem martori vii, noi am văzut cu ochii noștri și am auzit cu urechile noastre cum acei oameni înainte de moarte își mărturiseau credința în Dumnezeu.

Probabil că vor mai trece ani, zeci de ani, dar aceste morminte de pe drumul Kahug-Nijni-Udinsk trebuie să fie găsite. Niciun creștin ortodox, de oriunde ar fi, nu trebuie să îi uite pe acești sfinți mucenici, care și-au dat viețile pentru credința lor.

Părinți îmbunătățiți

Doamne, facă-se voia Ta!

STAREȚUL MIHAIL BĂDILĂ

Cuviosul Mihail a fost un stareț renumit al Schitului Peștera Ialomicioarei. Era de loc din comuna Moeciu (Brașov). În anul 1900 a intrat în nevoința călugărească. Fiind foarte ascultător, blând și iubitor de Dumnezeu, părinții schitului l-au făcut călugăr. După zece ani, l-au hirotonit diacon și preot, ajungând duhovnic iscusit în partea locului. În anul 1925, ieromonahul Mihail a fost numit egumen și părinte duhovnicesc al Schitului Peștera, pe care l-a povățuit cu multă smerenie și blândețe timp de 27 de ani.

Cea mai aleasă faptă bună a părintelui Mihail era **râvna lui pentru rugăciune**, pentru slujba bisericii. Timp de peste 50 de ani a fost nelipsit de la toate slujbele bisericești de zi și de noapte. Ori citea, ori cânta la strană, ori slujea cele sfinte, ori se ruga în taină cu Rugăciunea lui Iisus. Spuneau ucenicii bătrânului că, pentru bunătatea și evlavia lui, dobândise de la Dumnezeu darul rugăciunii și al înțelepciunii duhovnicești. Pentru aceea ajunsese duhovnic renumit și mulți călugări, sihaștri și mireni îl căutau și își deschideau inima sub epitrahilul lui.

Într-o noapte de iarnă, după utrenie, starețul a plecat de la schit peste munte, la Mănăstirea Sinaia. Pe cale i-au ieșit câțiva lupi înainte. Bătrânul însă nu s-a înfricoșat. Ci, făcându-și semnul crucii, a zis:

- Doamne, facă-se voia Ta!

Apoi, întorcându-se către lupi, a adăugat:

- Dacă aveți poruncă de la Dumnezeu să mă mâncați, iată-mă, sunt înaintea voastră. Iar dacă nu aveți poruncă să mă mâncați, atunci duceți-vă în drumul vostru.

În clipa aceea, lupii și-au plecat capetele în jos și au dispărut în pădure.

În altă iarnă, mergând spre Sinaia, pe vârful muntelui l-a cuprins o furtună cu viscol cumplit. Atunci părintele Mihail, știind că numai Dumnezeu îl poate scăpa de la moarte, a căzut în genunchi și, înălțându-și mâinile spre cer, s-a rugat cu lacrimi, zicând:

- Doamne, facă-se voia Ta!

În ceasul acela s-a izbăvit de moarte în chip minunat, căci s-a văzut mergând pe șoseaua ce duce spre orașul Bușteni. Deci, dând slavă lui Dumnezeu, a doua zi s-a întors cu pace la schit.

Spuneau ucenicii starețului Mihail și acest lucru cu totul minunat:

Era în vara anului 1938. Într-o noapte, pe când bătrânul ațipise în chilie, deodată auzi un glas poruncitor, care se repetă de două ori:

– Du-te și ia pe pustnicul din poiana Obârșie!

Până la ziuă bătrânul s-a rugat. Apoi, luând pe duhovnicul său, Ieromonahul Antonie, au urcat muntele spre poiana Obârșie. Nimeni nu știa să se nevoiască vreun pustnic în partea aceea. Și, iată, în poiană au aflat un mic bordei pustnicesc și în fața lui, un călugăr care stătea pe un trunchi de buștean.

– Binecuvintează, părinte! a zis starețul.

În clipa aceea, însă, au observat că sihastrul acela necunoscut și sfânt se mutase din viața aceasta. Atunci părinții l-au coborât de pe munte și l-au îngropat în schit, alături de biserică. Câți pustnici sfinți s-au nevoit neștiuți de oameni în adâncul Munților Carpați!

În primăvara anului 1950, noaptea, pe când părintele Mihail se ruga în chilie, deodată s-a prăbușit un bolovan mare de stâncă peste chilia lui. Dar, la porunca lui Dumnezeu, bolovanul s-a oprit în pod, deasupra capului său. Astfel, bunul nevoitor a fost izbăvit și de data aceasta de cursele vrăjmașului.

În anul 1952, egumenul Mihail Bădilă s-a retras la liniște. Spre sfârșitul anului 1957, starețul Mihail a zis către ucenicul său:

– Părinte Pimen, cât mai este până la Sfântul Mucenic Ignatie?

– Mai sunt trei săptămâni.

– Să știi că în ziua Sfântului Ignatie mă duc din viața aceasta!

În seara aceea, bătrânul stătea pe marginea patului și citea din Sfânta Scriptură. Apoi a zis ucenicului:

– Du-te la chilie și te odihnește, că ești obosit.

După un ceas, ucenicul l-a găsit adormit în Domnul, cu Biblia pe brațe. Așa s-a săvârșit Cuviosul stareț Mihail.

Să avem rugăciunile lui!

Schitul Peștera Ialomicioarei

Lecţia istoriei

Dezlegarea prezentului

PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI (2)

Preot Ștefan

În anul 1916 a intrat şi România în război. Cei doi ani au fost de mare zbatere pentru ţara noastră, căci dinastia ce conducea era de origine germană, iar interesele României erau împotriva Germaniei. Cu atât mai mare este meritul regelui Ferdinand că şi-a călcat în picioare originea în favoarea ţării.

În toată această zbatere, iată cuvântul unui diplomat francez din Maroc, aflat la oarecare distanţă de conflictul ce se întinsese peste tot continentul european: *„Sunt complet nebuni oamenii ăştia! Un război între europeni înseamnă război civil!* (căci nu se mai întâmplase între toate ţările europene*) Este cea mai monumentală tâmpenie pe care lumea a făcut-o vreodată!"*

Aşadar acest prim război reprezintă prima fază de demonizare a lumii. În ce fel? Să ne închipuim că într-o casă se comite o crimă. Atunci acel loc devine fief satanic, se umple de putere drăcească, dacă nu este curăţat şi sfinţit. Primul război mondial a însemnat la acea vreme cea mai mare pierdere de vieţi omeneşti şi de bunuri, pe care lumea nu o mai cunoscuse până atunci, prin mijloace mult mai violente şi mai ucigătoare (avioane, mitraliere, gazare). Europa acelor ani era un fluviu de sânge. Însă este un lucru interesant: din numărul celor morţi, doar 5% reprezentau civilii, restul erau militarii de pe front. Acest număr a crescut exponenţial în al doilea război mondial, când s-a ajuns ca din numărul morţilor, 50 % să fie civili! În acest război România mică a pierdut 880.000 de militari şi peste 300.000 de civili, iar populaţia era de aproximativ 7 milioane, adică peste 25 % !

Aceasta arată cum creşte demonizarea. Dacă în primul război mondial mai erau cavaleri – adică „noi ne batem şi nu avem treabă cu civilii" -, în cel de-al doilea, atât fasciştii, cât şi aşa-zişii democraţi au scos populaţia în faţă. În 1945, când Germania era deja îngenunchiată, aliaţii au bombardat cu avioanele oraşele germane şi au murit milioane de oameni. La fel s-a întâmplat şi în Japonia, la Hiroshima şi Nagasaki. **Dacă în primul război mai existau reguli cavalereşti de luptă, poate chiar o anumită frică de Dumnezeu, în al doilea totul a căzut.**

Sf. Sofronie de la Essex spune despre acest prim conflict: *„După primul război mondial lumea s-a schimbat total, de la mentalitate, la comportament, viaţă intelectuală, viaţă interioară."* Tot! Nu numai aspectele exterioare, ci mai ales **din interiorul omului, unde s-a produs o mare întunecare**.

Părintele Arsenie Boca le spunea celor care veneau în 1945 de pe front: *„Mă, voi doi ani de acum să nu faceţi copii, că sunteţi impregnaţi de moarte, iar copiii pe care îi veţi naşte în această stare vor avea enorm de suferit!"* Şi chiar dacă nu trăseseră (căci mulţi au tras în sus, ca să nu omoare oameni), sufletul li se umpluse de grozăviile războiului.

Perioada interbelică a fost una de părelnică pace. În acest timp, nemţii s-au reînarmat şi războiul a continuat. De fapt războiul din 1914 nu s-a încheiat. Atunci au căzut 4 imperii: german, otoman, austro-ungar şi rus. Prin nebunia pe care o constata diplomatul francez, Europa s-a autodistrus. Sf. Maxim spune că orice lucrare a diavolului este iraţională. Să nu căutăm să găsim logică pentru că nu există. Totuşi, în spatele acestui conflict care a produs distrugerea vechilor graniţe europene, era o puternică susţinere...

Despre **al doilea război mondial s-a spus că a fost cel mai mare şi mai ucigător război neîntrerupt din istoria omenirii**. Dacă în primul război au murit 20 de milioane, acum vor muri 70 de milioane! Iată **a doua fază de demonizare a lumii şi mult mai puternică**.

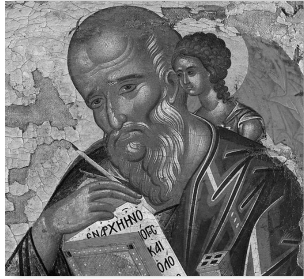
Mântuitorul zice: *„când duhul necurat a ieşit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă şi nu găseşte. Atunci zice: Mă voi întoarce la casa mea de unde am ieşit; şi venind, o află golită, măturată şi împodobită. Atunci se duce şi ia cu sine alte şapte duhuri mai rele decât el şi, intrând, sălăşluiesc aici şi se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi."* Europa părea că s-a curăţat după primul război, dar vine dracul cu alţi şapte mai puternici decât el, iar ce se întâmplă în acest război este incomparabil cu primul: a costat, ca vieţi ucise şi ca pagube materiale, cât toate celelalte războaie din istorie la un loc! Peste 70 de milioane de morţi şi peste 1.000 de miliarde de dolari (fără să socotim cheltuielile de reconstrucţie de după)! Să ne gândim ce s-a întâmplat atunci pe faţa pământului! Şi atunci cine este omul care să spună că aceasta nu a fost o lucrare şi o prezenţă antihristică? Sunt paşii de intrare cu mare putere a antihristului în lume.

Iar noi din acest veac venim!

(va urma)

Cărţile Sfinte

EVANGHELIA de la Ioan (2)

În ce priveşte **locul** scrierii Evangheliei a patra, mărturiile Tradiţiei sunt, după cum am văzut, cum nu se poate mai clare. Mai ales Sf. Irineu ne spune lămurit că Sf. Apostol Ioan şi-a scris Evanghelia la **Efes** (azi în vestul Turciei, aproape de ţărmul Mării Mediterane). **Timpul** scrierii ar fi între anii 90-100. Sf. Ioan cunoştea bine Evanghelia de la Marcu, deci a scris după ce aceasta a fost redactată. Cea mai veche copie după pergamentul Evangheliei Sf. Ioan este un papirus descoperit în Egipt şi care datează de la începutul secolului al II-lea.

Scopul scrierii nu este completarea celor ce lipseau din primele trei Evanghelii, ci desăvârşirea credinţei cititorilor săi: „Iar acestea s-au scris ca să credeţi că Iisus este Hristosul şi, crezând, să aveţi viaţă în numele Lui". Cine sunt primii **destinatari** ai Evangheliei a patra? Aşa cum rezultă din cuprinsul ei, autorul presupune la cititorii săi o formaţie creştină. Este cum nu se poate mai clar că primii destinatari ai scrierii sale sunt la curent cu tradiţia istorică despre persoana şi activitatea mântuitoare a Domnului Iisus Hristos.

Sf. Ioan ţine să precizeze că vorbeşte ca **martor direct** al „Cuvântului vieţii". Cu această autoritate de Apostol şi martor al lui Iisus Hristos, pe care, desigur, i-o recunoştea fără rezerve întreaga Biserică de la sfârşitul veacului I, vine Sf. Ioan să ateste, prin Evanghelia pe care o scrie, adevărurile fundamentale ale creştinismului, aşa cum au fost ele învăţate de Însuşi Mântuitorul lumii.

Dacă cineva mi se împotriveşte, eu cedez

Străduiţi-vă să nu acuzaţi niciodată pe altul, ci rugaţi-vă pentru el. A judeca pe cineva pentru lipsurile pe care le are, înseamnă să nu-ţi vezi propriile tale defecte.În starea noastră de cădere suntem incapabili să judecăm, în mod corect, pe fratele nostru. **Să nu fiţi atât de siguri că fratele vostru se înşală. Nu-l judecaţi**.

Este preferabil să nu judecăm. A trăi în frică de Dumnezeu înseamnă a-ţi fi teamă să judeci pe altul într-o manieră păcătoasă şi nu aşa cum l-ar judeca Dumnezeu.

Ce câştig judecând pe fratele meu? **Atâta timp cât nu -l voi vedea aşa cum Domnul îl vede, totul va fi greşit**. Începeţi prin această rugăciune, prin ideea de a fi ascultători, de a nu judeca pe fraţii voştri. Începeţi prin această dorinţă de a-i sluji pe alţii cu dragoste, ca şi **Sfântul Siluan**, care cerea, în zilele de sărbătoare, să poată sluji în trapeza sutelor de călugări. **Era atât de fericit să vadă cât de mult îi iubea Hristos pe aceşti oameni, pe aceşti copii ai lui Dumnezeu**. Îi slujea cu multă dragoste. Împlinite în acest duh, muncile vieţii de zi cu zi, pot să devină o hrană duhovnicească foarte agreabilă. Seara, datorită acestei atitudini de slujire, inima voastră va fi foarte blândă şi veţi plânge înaintea lui Dumnezeu pentru propriile voastre greşeli, pentru lipsa voastră de iubire.

Greutatea de a comunica cu semenul provine întotdeauna dintr-o lipsă de rugăciune şi iubire. Cum spunea „Stareţul" Siluan, se poate întâmpla că, în ciuda rugăciunilor celor mai fierbinţi, sporul să fie dificil. Totuşi, când ajungi, prin rugăciunea lui Iisus, să trăieşti în pace cu o persoană, devii capabil să trăieşti cu milioane de alte persoane care i se aseamănă.

A ne ruga pentru altul, înseamnă, datorită unei bune dispoziţii a inimii noastre cu privire la el, a-l ajuta să reziste gândurilor rele pe care poate, nu fără de motiv, să le aibă cu privire la noi. În schimb, a nu ne ruga pentru altul, înseamnă a justifica, prin lipsa noastră de iubire, gândurile urâte pe care poate să le aibă împotriva noastră. Să păstrăm unitatea în rugăciune în jurul potirului lui Hristos şi vom vedea că este uşor să iubim.

Să fiţi foarte atenţi! Nu permiteţi niciunui gând rău să intre în inima voastră. Nu consideraţi neînsemnate gândurile negative pe care, în linişte, le puteţi avea cu privire la altul. **Păziţi-vă de orice cuvânt care răneşte**. Este foarte important. Amintiţi-vă, de asemenea, de aceste cuvinte ale lui Hristos: Nu faceţi altora ceea ce nu doriţi să vi se facă vouă.

Urmaţi atitudinea unui om pe care Dumnezeu îl iubea atât de mult, Părintele Misail, egumenul Mănăstirii Sfântul Pantelimon, pe vremea când eram eu acolo: „Dacă cineva mi se împotriveşte, eu cedez".

Sfântul Sofronie Saharov